

**Det är dags för årets roligaste !
Vindelälvsloppet -
den 35 mil långa löparstafetten längs älven.**

**I tio år har jag ihop med mitt lag
Göteborgarna
kuskat upp med minibuss - det är inte kul.**

**Det måste hända något nytt, med resan dit !
Varför inte cykla upp, bara inte ensam !
Men då måste jag löpträna samtidigt,
annars går det inte att springa sen !**

**Jag fixade några löparkompisar och en
tandem cykel. Ihop med loppets arrangör
betämde vi att jag samtidigt skulle
marknadsföra loppet på vägen upp.**

*Tanken bakom Sverige turen -96 från min hemort Göteborg
och loppets start i Ammarnäs, 181 mil längre bort*

RAPPORT FRÅN SVERIGE TUREN -96

11 - 23/7 1996

DAG 1- Göteborg-Falköping(15,9)

Starten var förlagd till Trädgårdsföreningen klockan 08.00. Där hade de närmast sörjande samlats för att vinka av, plus representanter från Västnytt, GP och GT. En symbolisk pump delades ut för eventuella punkteringar - den ville jag inte ha! Vid starten zoomade TV in våra första pedaltramp på tandemcykeln, på vår väg mot Ammarnäs. Jens Malmgren (cyklist till Stockholm - Flygplatsen Umeå) och jag blev väl lite ivriga och lade för stor kraft bakom - kedjan hoppade av! Från Trädgårdsföreningen cyklade vi direkt till "Synvillan"- Sveriges Radios byggnad på Delsjövägen - för en intervju i Radio Göteborg.

Cirka en timme försenade började vi cykla mot Falköping. Långa platta cykelvägar med solen i ryggen, här flöt det verkligen på. Bara inte dessa "grindar" vore uppsatta överallt för att hindra bilar - de hindrade oss också! Ibland så kraftigt att vi fick bära cykeln igenom, ersätt genast dem med stolpar!

Efter några mil stod det några människor och vinkade på en klippa. Radion har tydligen genomslag, var min första tanke. Men vid närmare titt visade det sej vara P-A Bäcklund (tänkt cyklist Umeå-Ammarnäs - Göteborgarna) med familj, som ville visa oss "Jättens Brudsäng", en sägenomspunnen klippa en bit från Alingsås.

Efter cirka sex mil på cykeln började det kännas i baken, det var till att byta position med baken hela tiden. När vi började närma oss Falköping tog vi tillfället i akt att springa lite, det var inte lätt. Benen och då framförallt lårens framsida är "tung". Jag plågade mej uppför en felaktig backe, innan vi hittade vandrarhemmet. Jens välte kärran samtidigt. Vid vandrarhemmet stod lokalpressen.

DAG 2 - Falköping-Askersund(11,7).

När jag kom upp på morgonen stod en motorcyklist utanför och väntade på oss, han hade läst morgontidningen! Han följde med oss en bit på morgonen, för att fotografera. Det var inte så svårt att sätta sej på sadeln, som vi hade räknat med. Redan efter någon mil började det gå tungt, började vi redan bli trötta? Vid en undersökning av cykeln visade det sej att några ekrar hade gått av. Kan någon gissa vad platsen hette vid undersökningen? Jo - Torbjörntorp!! Vi cyklade vidare för att om möjligt hitta någon reparatör. När hjulet var så snett att vi fick använda ettans växel i nedförsbackarna, fick vi lägga av. Vi grubblade över vad vi skulle göra då jag upptäckte en MC-verkstads skylt! Där stod "Putte" (registrerings-

skylten på bussen sa det) och mekade. Han kände cykelhandlaren i Skara så han skjutsade oss dit i sitt oregisterade fordon.

Skara låg utanför leden så vi fick själva varsko tidningen. Då vi inte hade någon fungerande cykel, fick vi dra kärran för hand under foto-graferingen. Vi hade lite tid över medan cykeln ekrades (12 st) om, tyvärr var det begravning i Domkyrkan så den fick vi bara se från utsidan. Sena efter den extra vändan, gav vi oss iväg. Upp mot Tiveden mötte vi en cyklist från Uppsala som skulle se sin son spela Gotia Cup i Göteborg. Han hade bara upplevt regnet, solen sken på oss. Ja, hela vägen till Stockholm var det medvind och strålande sol! Redan här brände Jens sin rygg, jag hade lite mer vett! Jag brände inte mej förrän två dagar senare!

Haveri. Cykelkärran fick forslas med handkraft till Skara av Lennart och Jens.

Vi stannade till i Lanthandeln i Halna. Vid besiktningen av bakhjulet upptäckte vi att ekrarna hade börjat gå av igen. Vi satt säkert en timme och ringde runt för att hitta någon hjälp. Den bästa var i Askersund, det var ju bara 5 mil bort (!?). Vi cyklade nu i Tiveden, John Bauers trollsskogar, det var mycket skog och lite hus. Cykeln höll ända till Kopparhult, 3-4 gårdar och några stugor, cirka 2,5 mil från Askersund. Här fick vi plocka av hjulet och lifta in till dagsetappsmålet, för reparation morgonen efteråt. Vi var framme vid Vandrarhemmet sent.

DAG 3. Askersund-Katrineholm (15,9)

När cykelhandlaren öppnade stod vi och knackade på dörren, det nya hjulet tog tid att fixa. De underbara flickorna på Vandrarhemmet körde oss tillbaka till Kopparhult. Vid tretton tiden kunde vi avsluta gårdagens etapp och påbörja dagens. När vi kom tillbaka till Askersund intervjuade tidningen oss och foto-graferade mej springandes runt torget iklädd enbart Rosa Pantern. Jens cyklade efter och skrek -"Hjälp mej ta fast, han har rymt från sjukhuset". Cykeln fungerade fint. Vägen var omväxlande och det var mycket att titta på. Vi var till och med inne på en åker och tittade på stenhögar. De kallades Domarringar!

Maten är viktig under så långt arbete. Framförallt att få i sej tillräckligt och så variationsrikt som möjligt. Vi åt allt möjligt, så ofta vi kunde. Det blev i allmänhet

en rejäl frukost vid sju tiden, sedan mycket snabbmat. Frukt, choklad och godis längs hela vägen, vattenflaskan på cykeln var tom hela tiden. Vi åt mycket men förbrände det allra mesta. Det som blev över kunde vi inte leta efter toaletter för. En cyklist allra viktigaste "redskap" är toalettrullen och att göda svamp och växter. Här konstaterade vi för första gången att 12 mils krisen uppträder - varje dag!

I Katrineholm sov vi i ett mycket vackert, timmerhus från 1700-talet, med loftgång och låga dörrar. Om det berodde på huset eller att vi var slut vet jag inte men vi sov som "stockar".

DAG 4. Katrineholm- Skeppsholmen (21,9)

Bakdelen började värka rejält - speciellt den första nedsittningen på morgonen. Låren plågades, särskilt fästena mot knät. Det ska väl gå över med tiden!

Vid gott mod och bekymmerslösa, vi hade ju ett nytt bakhjul, bar det iväg längs en mycket vacker vägsträckning. Som vanligt sken solen. Vi trampade för glatta livet och passerade bruk efter bruk, Bergslagen i sin vackraste skrud.

- "Nu är det inte långt kvar till stora vägen" säger Jens. Stora vägen dök upp där den skulle, Katrineholm stod det på skylten - men åt fel håll! Va, fel väg! Det var bara att åka tillbaka den felaktiga milen. Vi hittade platsen för felkörningen, Forssjö Bruk - det var mycket dåligt skyltat och omöjligt att upptäcka vägvisningen! Det var redan en lång dagsetapp, så vi fick öka tempot.

In mot Trosa var det fin cykelväg så där blev tempot ändå mer uppskruvat. Mat och vila hägrade. Plötsligt tar cykelvägen slut för att gå upp i en trottoar med hög kant. Det var till att försöka slänga sej ut i vägbanan utan att bli överkörda. För snäv sväng och kärran studsar i kanten och välter! Som tur var hade bilen bakom oss upptäckt vår benägenhet och bromsat in. Där var det nära att resan tagit slut! När vi kom till färjelinjen över till Mörkö blev det till att vänta över en halv timme. Klockan gick och jag fick flera gånger ringa till Vandrarhemmet och rapportera var vi var och att vi var på gång - trodde vi.

Stockholm är pest att cykla i, ingen vägvisning och mycket större än vi räknat med. Vi tog nog hjälp av 5-6 personer som agerade "lotsar" åt oss på väg in. Mitt i city välte kärran vid en tvär sväng in på en cykelväg! Allmänt jubel! Detta blev den längsta dagen. Våra beräkningar stämde dåligt framförallt i Stockholm och vi nådde inte våra sängplatser förrän 22.30. Att hamburgare kan smaka så gott!

DAG 5. Skeppsholmen-Österbybruk(15,9)

Torbjörn Johannesson (Rundvikarna) avlöste här Jens och skulle följa med till Umeå. Lite problematiskt i början var det, Torbjörn cyklade mycket ryckigare. Det var lite bättre skyltat på väg ut ur Stockholm. Vid min dagliga rapport till Radio Västerbotten var det en kvinnlig programledare - hon skrattade genom hela intervjun. Samtidigt som jag stod och pratade med henne åkte den vackraste flicka jag någonsin sett, förbi på rullskridskor - utan att jag kunde göra något!

Men det kunde varit värre, det kunde varit punktering. Den kom någon mil längre fram! Ena däcket på kärran exploderade, innerslangen hade nått asfalten. Provisoriskt med förstärkning av en returflaska lagade vi däcket - det höll 5 kilometer. Vi frågade efter en reparatör, det fanns en 5 kilometer framåt, i Vaddö. Torbjörn drog kärran och jag cyklade före. Båda däcken på kärran var blankslitna, trots att de "skulle" hållit minst 200 mil! Försenade drog vi vidare förbi två damer som cyklade 4-5 mil om dagen, det var vad vi hade kvar av dagen! Vägen upp till Hallstavik var smal och kuperad. Kul och vacker.

Men när ska jag få cykelbak och cykellår? Det börjar bli öppna sår på insidan av skinkorna, cykelbyxor till trots! Det krävs vila för att läka det! När?

En riktigt lång cykeldag slutade plötsligt i Söderharg. Så många ekrar att det inte gick att fortsätta var av. Vi gick in till första bästa hus vid vägen och spelade krocket(?!). På besök i huset var en Vindelälvare från "Trötta fötter", det innebar hjälp. Vi tog vårt bakhjul till Vandrarhemmet i Österbybruk och skulle försöka få hjälp till morgonen.

DAG 6. Österbybruk-Söderala (15,2)

Vilken tur! Det visade sej att föreståndaren på vandrarhemmet var gammal cykelreparatör. Vi fick hjälp av honom. Torbjörns bil som han haft till Stockholm krånglade. Hans flickvän reparerade den under två dagar, parallellt med att vi cyklade. Men under några morgontimmar idag fick han hjälpa till själv. Vi lade cykelkärran i bilen och tog endast en mycket lätt packning med oss.

Torbjörn skjutsade mej till Söderharg med en ”studsande” bil för att jag skulle börja cykla själv. Från Harg skulle jag gena över Östhammar för att tjäna några mil. Det blev tufft att cykla - motvind, regn och ensam på en tandemcykel. Ofta, ofta fick jag stå upp och trampa med lägsta växeln i. Packningen var så lätt att jag bara hade 15 kronor på mej och var strumplös. Fötterna började bli kalla och ingen vägsträcka tillryggalades - tyckte jag! I en lanthandel fick de dela på en strumpförpackning och ge mej en chokladbit för pengarna jag hade. Tre timmar och tre mil kämpade jag på detta vis. Svor många gånger! Torbjörn dök upp och vädret började klarna upp. Vi cyklade på, passerade Gävle för intervju på torget, vårt mål var Söderala utanför Söderhamn. Tidningarna började ringa igen. Det hade varit helt dött medan vi passerade Stockholmsområdet, vi passerade huvudstaden under en helg. När kvällen började närma sej insåg vi att vi aldrig skulle hinna till vandrarhemmet innan natten. Vi fick tag i Torbjörns flickvän och övergav cykeln på en skogsstig, utanför Axmarby klockan 21.

DAG 7. Söderala-Gnarp (14,2)

Starten blev bra denna morgon. Det var viktigt, vi låg efter i tidtabellen. Vi trampade genom Axmarby upp mot Söderhamn. Ett fäste på bakhjulet, så att inte allt ska snurra runt vid inbromsning, går av! Lagar provisoriskt med tråd vi hittar i diket. Gör det flera gånger. Två tidningar efterlyste oss längs vägen, de körde lite kors och tvärs innan de hittade oss. De fotograferade och frågade ut oss. Vi cyklade vidare. Längre fram var en rejäl nedförsbacke, döm om vår förvåning! I backen ligger de två journalisterna på marken och fotar för glatta livet. Vi får tag i ett nytt ”fäste” i Söderhamn och tar oss något att äta. Jag tror det var här Torbjörn köpte smågodis för 60 kronor. -”Det var så billigt!” Medan vi äter ringer en av journalisterna och frågar var vi är.

-”Stanna där! Jag kommer direkt”. Hon hade råkat ut för alla fotografers fasa - ingen film i kameran! Vid Norrala gick vi in på E4:an för att tjäna tid. Trångt och oväsen av all trafik, men mycket närmare. Vi passerade glada Hudik, utan att det var så särskilt glatt. Sov i en liten stuga i Gnarp.

DAG 8. Gnarp-Veda (13,2)

Hela vägen in till Sundsvall talade Torbjörn om deras dåliga väder. -”Där regnar det alltid!” Konstigt nog regnade det inte. Till Dagbladet hittade vi lätt men Sundsvalls Tidning hade stora problem att hitta oss. Vi hade å andra sidan, stora problem att hitta genom stan då den ”bara” består av motorvägar och motortrafikleder. Där får vi inte cykla, inte ens med Göteborgs och Vindelälvlopps reklam! I Timrå äter vi middag medan regnet öser ner! Både före och efter skuren är det bra väder - Torbjörn hade nästan rätt.

Vi tar en gen(om)väg mot Sollefteå. Vi kommer för långt men det är bara att trampa på till nästa avtagsväg, det var långt! Urinnevånarna hjälper oss att hitta rätt och Harry bjuder oss kaffe och saft! Efter 2 mils grusväg, över väldiga backar, där baken aldrig ville vara nära sadeln! Försök att stå upp på en grusväg, som är som en skurbräda! Plötsligt är vi vid vandrarhemmet, föreståndare är en 85 år gammal driftig dam. Innan hon började med att hyra ut bäddar var hon både bilmekaniker och bussbolagsägare. Vi har sluppit alla hemska backar mellan Sundsvall och Veda. På kvällen går vi en sväng, tittar på Höga Kusten Bron (den var stor) och Utansjös kyrkogård, med ovanligt många järnkors.

DAG 9. Veda-Saluböle (13,9)

Vi kom inte många kilometer förrän det var nödvändigt att laga nya ekrar. Grusvägen igår knäckte flera. Vi fick promenera över gamla Sandöbron och väcka en cykelhandlare i sitt hem och berätta om vår belägenhet. På ett par timmar fick vi ekrarna ersatta och gav oss iväg. I 6-7 mil gick det bra - sedan var det dags igen! Då hade vi gått i alla långa sega uppførsbackar längs vägen.

9 kilometer utanför Örnsköldsvik var det totalstopp. In med cykeln i skogen, av med hjulet och ut och lifta. En grusbil hann vi haffa på parkeringsplatsen i närheten. Fredag eftermiddag klockan 16 och vi behövde ekra om hela hjulet med kraftigare ekrar. Ingen annan cykelhandlare hade haft transportekrar tidigare. Den ordinarie reparatören hade bråttom till Åsele Marknad, vad är det mot att hjälpa oss! Ersättaren tog tid på sej och det blev väl inte perfekt, men vid 19 tiden kom vi iväg. Då hade Nordnytt ringt åtskilliga gånger och undrat när vi skulle passera länsgränsen. Det skulle bli sent så vi fick inställa både det och Vindelälvloppets välkomstkommité. Vi hade tänkt övernatta hos en gemensam kompis, han föredrog flickorna i Gräsmyr. Vi fick 22.05 titta till oss en stuga i Saluböle strax innan Västerbottensgränsen.

DAG 10. Saluböle-Umeå (6,8)

Vi hade lite tankar på att ställa upp i Triathlon SM i Umeå. Bestämt börjar låren likna cykellår, de värker inte så mycket längre iallafall. Bakdelen vill jag helst inte se, det känns! Redan när vi började cykla in mot Umeå på morgonen upptäckte vi nya ekerbrott. Det gällde bara att ta sej till stan, innan stängningsdags och glömma eventuella tävlingar! Vi kom in till Umeå klockan 12 - skönt! Cykelreparatören jobbade övertid en timme, för att fixa till cykeln. Då vi konstaterade att cykelkärnan inte varit orsaken till alla ekerbrott bestämde jag mej för att koppla på den igen. Den var sedan tidigare i Hällnäs. Torbjörn lämnade mej och jag

fick lite tid över till en löparrunda - det gick! På kvällen uppvaktade Vindelälvsloppets Idrottsförening.

DAG 11. Umeå-Åmsele (13,6)

Tre flickor från Skellefteå AIK stod i vestibulen. Iklädda nätstrumpor, väst och vikingahjälm. Oj, oj, oj, det här skulle bli skoj - det blev det! Cykelkärran var påkopplad igen, utan några mankemang cyklade vi 13,5 mil på 7 timmar. För första gången på hela resan låg jag före tidsschemat. Tyvärr för flickornas skull var det helg, PR trippen ihop med mej blev ingen PR - bara tripp. Alla journalister är lediga på helgerna! Då vi passerade Hällnäs blev vi bjudna på fika av Kenneth Carlén och några andra honoratiores ur Vindelälvens Idrottsförening. Det smakade mycket bra. Med sådana flickor - Carola, Gunilla och Helén - blir det mycket fotograferande! I Åmsele fick jag tillgång till en toppenstuga, gammal utvändigt men toppmodern inne. Carin Mannberg Zackari (presschefen) lyckades inte fixa någon cyklist till morgondagen. Kontaktpersonen i Åmsele, Dan-Olof Andersson satte igång stora "damsugningen" efter cykelflickor från byn. Det lyckades inte och Dan-Olof blev mycket besviken - jag också!

DAG 12. Åmsele-Sorsele (13,5)

Det blev till att börja cykla ensam. Tufft med både tandem och kärra. Jag slet. Hamnade i ett litet samhälle, på den med Radio Västerbotten avtalade tiden. Jag vinkade till några personer, som satt i en glasveranda 50 meter från vägen. De öppnade och frågade om jag var "cyklisten", jag fick reda på var jag befann mej. Samtidigt som de stod och tittade berätta jag i radion, som de lyssnade på, att jag befann mej i Forsholm. Då blev de glada!

Hoppades hela tiden att någon skulle dyka upp och hjälpa mej. Hade satt en skylt med efterlysning på kärran - inget hjälpte! Handlade lite i Björksele och fick gå i backen ut ur samhället. Hörde då någon skrika mitt namn. Det var Anna-Lena Jonsson och Anna-Greta Fredriksson, två äldre systrar som turats om att spana efter mej samtidigt som de bakade tunnbröd i bagarstugan. Året innan hade jag varit i deras trädgård och stimmat lite som "kenyan" på sträckan in mot etappmålet. Då slängde jag av mej sandalerna och sprang barfota in i mål. Detta hade gjorde ett sådant intryck på dem, att de ville träffa mej igen. Nygräddad "mjuk kaka" och mjölk är en höjdare!! Tiden var knapp så det var dags att hoppa upp på sadeln igen. I 10 hela mil trampade jag ensam denna dag. Låren kändes bra, baken kändes bra - när jag gick i backarna. Oj, vad många backar det finns här! Bibbi Lind i mitt eget lag Göteborgarna, dök upp och hjälpte mej till Sorsele. Det gick så fort in mot samhället att ekrarna började gå av igen. Direkt in till Inger Stenlund i Turistbyrån. Här var det bråttom med både cykel- och massage-hjälp.

Åke Odell ryckte ut med sin BMW motorcykel för att bistå. Mitt i natten fick jag sedan massage.

DAG 13. Sorsele-Ammarnäs (9,2)

Sista dan började. P-A Bäcklund satt bakom mej på sadeln. Vi skulle plocka upp en liftare längs vägen. Trampningen gick lätt, vi skulle vara framme till invigningen klockan 13.55 - inga problem. Efter två och en halv timmes cykling står plötsligt en "Dalasjöare" på vägen och liftar - med dragspel. Nu är vi tre om att trampa. Jag kan ju inte byta av men P-A och Erik Lönnberg växlar bakom styret. Växeln börjar krångla, några ekrar går av och vi tappar hjulet på kärran! En bilist stannar men saknar muttrar. Vi får trampa sakta framåt. Strax dyker en cyklist upp med en låda för skruv och mutter. Bilisten hade slagit på "djungeltrumman"! Inget passar men vi följer med henne hem. Efter mycket letande hittar vi den rätta muttern. Puh nu kan vi fortsätta till "mackan" i Kraddsele! Hildegard är inte där, hon är för dålig men hälsningen från henne får vi. Göteborgare är omtäckta människor! Vi stämmer träff vid Triumfbågen in mot Ammarnäs med press och presschef. Skynda på, skynda på vi ska vara vid invigningen om 10 minuter. Vi lyckas med hackande växel ta oss ända fram till podiet, där kommunalordföranden och landshövdingen står och välkomnar oss efter 180,9 mil. P-A och jag på cykeln, Erik i kärran spelandes dragspel. Äntligen, äntligen! Var det "Vindelälvsloppet here we come" han spelade?

Nalta om turen:

Cykel: 180,9 mil på 13 dagar. 14 mil/dag. Längsta dag 21,9 mil - kortaste 6,8. Medelhastighet cirka 15 km/timmen inkluderat raster. Antal cyklister: Jag själv plus 8 stycken. Antal punkteringar: 3. Antal verkstadsbesök: 11. Till en totalkostnad av 3.375 kronor.

Väder: 3 timmar duggregn (dag 6) i övrigt 4 skurar (en när vi åt i Timrå). Medvind och sol till Stockholm. Motvind och växlande väder till Umeå, övervägande sol. Soligt väder Umeå-Ammarnäs.

Press: Minst 15 tidningar; Nordnytt; Västnytt; Radio Göteborg; Radio Västerbotten (dagligen).

Men bra gick det!
(gammalt Holger uttryck)

Rosa pantern kom på cykel...

Som vanligt kom han i tid, Rosa pantern, och anlände till Ammarnäs, lagom till invigningen av Vindelälvsloppet.

Men han hade haft lite bekymmer, inte med vädret och inte med åkarkompisar men väl med cykeln som inte höll måttet.

Lennart Hansson från Göteborg är en av Loppets största eldsjälarna och han har sprungit många år. För två veckor sedan började han sin resa till Ammarnäs – per cykel. Han har kört tandem och oftast haft en kompis med på resan, men vissa sträckor har han varit tvungen att åka ensam. 180 mil per cykel först, och sedan 35 mil per fots till Vännäsby, det ni!

Han har träffat många i södra Sverige som är intresserade av

Loppet, men ett deltagande stupar alltid på att det är så svårt att få ihop ett tävlingslag.

Synd

– Det är synd, säger Lennart, för det skulle kunna komma många deltagare söderifrån om någon fixade lagen.

I sommar har han haft stora problem med cykeln som bara pajat, den har inte hållit för påfrestningarna. Den cykeltillverkaren-sponsorn drog en nitlott, precis som Lennart Hansson.

ANNIKA MELIN

Rosa Pantern, alias Lennart Hansson, anländer efter att ha cyklat tandem i 180 mil från Göteborg. Det tog honom 13 dagar. Nu återstår bara Vindelälvsloppet...

FOTO: TORBJÖRN JAKOBSSON

